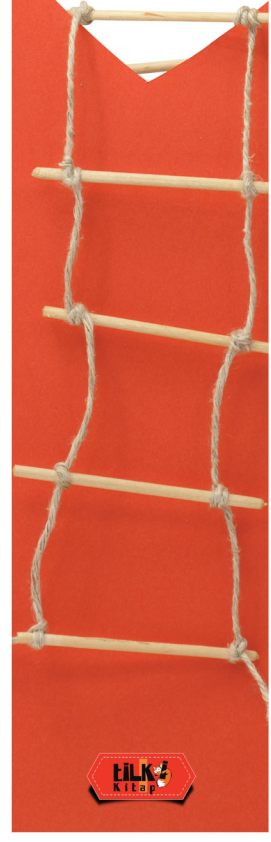
alp masa jları

DENEME

Elif Kahraman

Kalp masa jları
Elif Kahraman

tilki
Kitap

deneme

kalp masajları
elif kahraman

ISBN 978-605-5045-46-3
1.Basım, İstanbul, Kasım 2014, 1000Adet
Genel Seri:74 Deneme Serisi:3

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.tilkimagaza.com
tilkikitap@gmail.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Engin Matbaacılık/Topkapı

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

kalp masajları

elif kahraman

Elif KAHRAMAN, 1986 yılında, İzmit'te doğdu.

İşletme mezunu, Gölcük Tiyatro Akademi'de oyunculuk yapıyor. Aynı zamanda çocuk tiyatrosu ve Kafkas Halk Dansları eğitmenliği yapıyor.

"Kalp Masajları" yazarın yayınlanan ilk eseri.

Yazara ait sayfalar:

adigelif.tumblr.com
https://twitter.com/adigelf
www.facebook.com/KALPMASAJLARI

KALP MASAJLARI

Ölüme terk ettiğin bir aşka kalp masajı yapıyorsun. Arada bir makinaya bağlıyorsun beni yine attırıyorsun yüreğimi. Sorun sende; ne geçmişine bırakıp gömebiliyorsun, ne de kalbimin ilacı olup yaşatabiliyorsun beni. Hayatın o rutubet kokan köhne dehlizine attın beni. Gözlerinin ışığı yok ve dünya renkleri solmuş bir fotoğraf gibi. Arada bir yaşamam için bu karanlığıma gelip beni ziyaret ediyorsun, sonra beni yine yokluğunla bırakıyorsun. Bense ölümün kıyısında bana yapacağın kalp masajlarını bekliyorum.

Çok çaresizim. Hayatın soğuk dehlizinde bana bir ''yardım yüreğini" uzatmanı bekliyorum

İçinde bana ait olan sevgini ben ölmeden anlamanı

istiyorum. Şu manasız terk edişlere bir son ver istiyorum. Bu kalp senli günlerin umuduyla atıyor senli bir hayat için çırpınıyor bu karanlıkta.

Eğer vazgeçersen sevdandan ben senin için ölmüş olacağım bunu anla…

AŞK İKİMİZDE GÜZELDİ

Seninle geldiğim bu yere yüreğimi daha çok kanatmak için geliyorum. Oturduğumuz masaya oturup etrafımdaki aşkları seyrediyorum, gülüyorum gülüyorum… İçimden "sizinki de aşk mı be," diyorum.

"Söylesene güzel kız, o yarım saattir okşadığın ele el mi diyorsun sen? Sen benim sevdiğimin ellerini hiç tuttun mu? Onun ellerinin emek kokusu sindi mi ellerine. Onun ellerindeki her çizginin, her yara izinin bir anısı var. O hikayeleri biliyor musun sen?"

Ben en çok ellerini sevdim senin. Yüreğinden ellerine akan şefkati sevdim. Sen hiçbir şey demesen de ellerin hep söyledi tenime beni çok sevdiğini. Yüzüm iki elinin arasındayken dünyanın dönmeyi bıraktığına eminim. Yıldızların içimdeki sevinci büyük bir gösteriyle kutladıklarına eminim. **Ellerin bu dünyanın emek kokan halidir…**

Başımı omuzuna yasladığımda içimdeki fırtınanın durulduğunu hissederdim. Yüreğime sakin bir lodos eserdi. O an tek düşündüğüm: "böyle bir yastığın dünyanın başka hiçbir yerin de kesinlikle olmayacağı. Hiçbir yaratılanın böyle rahat bir omuza sahip olmadığı" olurdu. **Omuzun bu dünyanın en sakin halidir…**

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldığında, dünyanın bütün sesleri durur, bir tek kalbimizin atışı kalırdı geriye. Beynimde tek bir düşünce dahi kalmaz bomboş bir ruhla sana teslim olur, gözlerimi kapatır, içimdeki huzura kaptırırdım kendimi. **Kolların bu dünyanın en huzurlu halidir.**

Gözlerindeki ışık karanlığımı gömerdi. Bu yüzden sana ''ışığım" derdim. Gözlerindeki denizde boğulduğumdan beri bana dünya hep ''toz mavi" görünürdü**. Gözlerin bu dünyanın en mavi halidir.**

Dudaklarını öptüğümde içimdeki kor alev alırdı. Dudakların dudaklarımı ıslatırken içimdeki yangını söndürmeye hiçbir güç yetmezdi**. Dudakların bu dünyanın en sıcak halidir**.

Bu saçma dünya seninle sıradanlığından çıkıyordu benim hayatımda. Çünkü benim gözümde dünya senin gibi bir mucizeye sahip ve sen olduğunda çok yaşanılasıydı.

Şimdi burada oturmuş etrafımdaki aşklarla dalga geçiyorum. **Mucizemi kaybettim dünya o sıradanlığına döndü. 'AŞK" üç harfin saçma birleşimi "SEVGİ" kendisine çok fazla misyon yüklenmiş sıradan bir harf topluluğu oldu.**

Sen yoksan hiçbir el tutuş emek kokmaz, hiçbir omuz sakinleştirmez, hiçbir sarılış huzur vermez, hiçbir dudak iç ısıtmaz, hiçbir göz ışık olmaz…

Gülüyorum bu aşıklara, aşkı yaşadıklarını sanıyorlar. Onlar seni yaşasaydı şimdi benim gibi hiçbir eli tutmak istemezlerdi.

Her zaman seninle geldiğim bu yere olmayışının yasını tutmak için geldim. Her zaman oturduğumuz masaya oturdum yüreğimi daha çok kanatmak için. Bir mucizeyi kaybettiğim için tüm aşklara gülüyorum. Çünkü ben ayrıcalıklıyım, onlar seni yaşamadı, kimse gözlerindeki denizde boğulmadı. Kimse benim kadar bilmiyor yüreğinin şefkatini. Kimse ellerinin sessiz çığlığını bilmiyor.

Sen yoksun ve dünya sıradan bir top şimdi. Kalabalık bir boşluk bu dünya. Dünya cennetten kovulmuş âşıkların sığındığı bir mağara. Sen bana yaşattığın tüm mucizeleri alıp yokluğunla bıraktın beni. Ve inan benden başka hiçbir kadın hissetmeyecek mucizelerini. Çünkü: AŞK İKİMİZDE GÜZELDİ

ŞEHİR GÜNLÜĞÜ-1

Bu şehrin en güzel yerlerinden biri saat kulesi. Saat kulesinin denize bakan tarafı hep hareketlidir. Resim çekilenler. Çay içenler. Sevgilisine romantik bir ortam sağlamaya çalışan gençler, dertliler, fotoğrafı çekilen gelin ve damatlar, bir sigara yakıp körfeze dalanlar, kulenin merdivenlerine oturup sohbet edenler. Hayat vardır orada... Kimse kulenin arka tarafına uğramaz. İşte ben o kulenin arka tarafıyım bugün. Ön taraftaki kalabalıktan bir haber kendimi dinliyorum. Şubat'a inat güneş elini çekmiyor üzerimizden, her ışık süzmesinde küçük bir umut veriyor yüreğimize. Şelalede martılar su içiyor... Martıların o alay edercesine gülüyormuş gibi ötmeleri yok mu, İzmit'de bunu çok fazla duyabiliyoruz. Martılar bile uçabildikleri halde bu şehirde yaşıyorlarsa burası diğer şehirlerden daha yaşanılası bir yer demektir. **Mutlu olabiliriz. Eğer gözlerimiz tüm olumsuzluklara rağmen güzel bir şeyler görebiliyorsa mutlu olmak zor değildir.**

***

Her şey zaten güzelken daha güzel olmalı kaygısı, biz insanların doyumsuzluğunun en güzel resmidir.

***

Eski bir şarkının ezgisine akan gözyaşlarımla boğuluyorum... İçim acıyor; insanın içinin acıması böyle bir şeymiş demek ki, ben hep bu zamana kadar içim acıyor sanmışım. Eski bir şarkının ezgisi içimde eski bir yarayı kanatıyor. Dinlemeye devam ediyorum... Ama canım çok acıyor...

***

Uzun ve yorucu bir yolun ardından dinlendiğim duraksın sen. Ne gitmeye mecalim var. Ne kalmaya zamanım...

***

AYNUR'UN ÖMERİ

Ayrılığın en acılı anlarını yaşıyordum. Daha kokusu gitmemişti burnumdan; sesi kulağımdan, hüznü yüreğimden gitmemişti. Hani aramak için bahaneler aranan o sancılı dönem. Aramamak için harcanan o uzun zorlu çabalar ki aynı çabayla hayata sarılsaydım şu an hayallerimin tam merkezinde olurdum.

Bir kız yurdunda çalışıyorum. Yurtta bir odada iş arkadaşım Aynur'la beraber kalıyorum. Pespembe duvarları, pembe tülleri olan içimi boğan bir odada içimdeki sancıyla savaşıyorum. Ruhum kadar eski bu oda. Sanki ne kadar temizlesek de hala tozlu ve kokuyor. Yatakları gıcırdıyor. Yatak soğuk, yatak çok soğuk, her ne kadar geceleri sağa sola dönüp ayağımı pergel gibi açıp "oh tek yatmanın özgürlüğü" deyip kandırmaya çalışsam da kendimi, daha tek yatmaya alışamadım. Uyuyamadığımda sağa sola dönerken Aynur'u uyandırmaktan kokuyorum. Yatak annemin bitmek bilmeyen söylenmeleri gibi, gıcırdıyor. Bazı geceler başımı yastığın altına alır bazanın eskimiş kokusunu içime çeke çeke ağlardım. Odanın karşı binanın duvarına bakan tek penceresinden içeri ışık sızmadığı için her sabah o karanlık sanat filmlerinden bir sahneyi yaşar gibi uyanıyorum. Her sabah aklıma ilk gelen şey; "Pembeyi sevmiyorum, bu oda da pembe, iç karartıcı. Bana o aptal küçüklüğümü, tozpembe hayallerimi hatırlatıyor. O hayallerin sonunun nasıl kan rengine döndüğünü hatırlatıyor."

Ayrılık, insanın zihnini yoran bir süreç. Bu dönemde beynimdeki düşünceleri durdurmak için müzikle uyumaya çalışıyorum. Her radyo frekansı bana düşman şarkılar; hep acı, hep isyan, nefret ediyordum şarkılardan.

İşte tam bu haleti ruhiyenin içindeydim ki bir arkadaşım arayıp "yüreğimdeki sevdanın sahibinin" elini kestiğini söyledi. Ağlamaya başladım. Delice ağlıyordum. Çaresizdim, şaşkındım da; çünkü o dikkatlidir, asla elini kesecek kadar dikkatsiz davranmaz, elini kestiyse canı sıkkındır, morali bozuktur. Elini kesti ve ben hiçbir şey yapamıyorum ve canım çok acıyor; elim acıyor, elim kanıyor. Unutmak diye bir şey yok. Hiç olmamış gibi yaşanmaz. Aşk gibi büyük bir yarayı, zaman bile söküp çıkaramaz içimizden. Zaman yaşamamız için sebepler getirir bize o kadar. Unutturmaz. Unutmak yok…

Ne antideprasanların, ne de yüzümü güldüren anıların etkisi kaldı. Ne de nefes almamın bir faydası var. İşte yine onda kilitlendim kaldım. Biraz daha ağlayıp, burnumu silip, yüzümü yıkayıp koşarak ona gitmeliyim. Bu onu rahatsız edecek. Evinin karşısındaki kaldırımdan ayakta olduğunu görsem yetecek. Hayır, hayır yetmeyecek kandırıyorum kendimi. Bunlar hep bahane. O el kesiği bir bahane, ben onu istiyorum işte. Aslında eli umurumda değil dürüst olmalıyım. Kokusunun stoku tükendi işte. Gözlerimdeki hayalinin rengi solmaya başladı. Tazelemem için ona ihtiyacım var. Ona acıkıyorum işte.

Yanına gitsem ne değişecek ki sonu yine ayrılık. İlişkimizin son kullanma tarihi geçeli çok oldu. Bu aşk ikimizi de zehirliyor işte.

Benim payıma düşen koca bir onsuzluk. El bahane, kesik bahane, ben onu istiyorum. Onsuzum ve onsuzluk beni onursuz yapıyor.

Yaşamımı sorguluyorum yine. Neden yaşıyorum, neden o yok, onurum yok, neden? Yaşamımı sorgulamaya başladıysam

"saçmalamanın eşiğinde anahtar arıyorum" demektir. Yine hayatın kıyısına getirdim kendimi o derin uçurumların kenarına ayak sürüyordum ki Aynur girdi içeri. Halimi görmüş ve korkmuş bana bir şeyler söylüyor. Ne söylediğini anlamıyorum… O konuşuyor ben duymuyorum

O konuşurken ben onun makyajsız olduğu halde rüya gibi gülen yüzüne bakıyorum. Ben ona baktığımda gerçekten âşık bir kadın görüyorum. O sevgilisi istediği için bol giyinir, makyaj yapmaz, dışarı pek çıkmaz, özgürlüğünü dört duvarın arasında duvarların izin verdiği kadar, Ömer'in istediği kadar yaşar. Saatlerce telefonda konuşurlar, kavga ettiklerinde Aynur hayata küser. Gece uykusunda sevdiği adamın ismini sayıklar. Aynur'un doğmamış çocuklarının babası Ömer, o bundan emin. Aynur'un dünü bugünü, yarını, geleceği, ömrü Ömer… Aynur'u gördükçe birini böyle kendinden, özgürlüğünden hayatından daha çok sevmenin mucizesini hep merak etmişimdir.

Aynur konuşuyor, ben duymuyorum. Ben kendimi sorguluyorum; "Sen hangi sevdanın sancısını yaşıyorsun yüreğinde, kendini unutturacak kadar sevilmedin ki sen hiç. Sen kendini hiç hak etmeyen bir yüreğe teslim ettin. Ömer'in Aynur'u sevdiği gibi hiç sevilmedin sen." Aynur'un uğruna ölünmeyi hak edecek bir sevdası var, sevdasının da karşılığı var. O da itinayla ölüyor.

Aşk bir mucize aşk yokluk içinde insanın ruhunu zenginleştiren bir büyü. Kendi isteklerini göz ardı edip koşulsuz, şartsız, makyajsız, kimi zaman insansız, kimi zaman güneşsiz olduğu halde gözlerindeki o mükemmel aşk ile hayata gülen… Geceleri uykusunda Ömer diyen… Sevdiği adamdan bahsederken dünyanın tüm nimetlerine sahipmiş gibi büyük bir gururla konuşan. Geleceğini Ömeri'ne adadığını düşünürken bile tanrıya şükreden Aynur öğretti bana**. Aşk mucizevi bir büyü… İksiri de karşılıklı olması…**

Kararlıyım, **bir daha beni yüreğine sığdıramayan biri için hayatın uçurumlarının kıyısına ayaklarımı sürmeyeceğim.** Aynur gibi sevileceğim bir gün mutlaka ve o gün Aynur'un Ömeri'ni severken vazgeçebildiği her şeyden vazgeçebilecek bir sevda yaşayacağım.

Aynur'un "Ömer" derken sesindeki o eşsiz tonu kendi sesimde duymak istiyorum. Gözlerindeki o yıldızları istiyorum.

Sokağa çıkmadığı, gezmediği, makyaj yapmadığı, çoğu zaman güneşi görmediği halde, onun ruhunda yaşayan kelebekleri istiyorum.

Aynur konuşuyor içimden cevap veriyorum ona; "Ölmeyeceğim Aynur korkma! **Çünkü sevilmek insanı bu dünyanın en mutlu insanı yapmaya yetermiş. Sadece gerçekten sevilmek eritirmiş bir yüreğin kara kışını kimin için ölmeyi istediğin değilmiş önemli olan. Önemli olan kimin için her şeye rağmen yaşama tutunduğunmuş…"**

TEMBEL ÖĞRENCİ

Öyle dersler var ki hayatın okulunda hiç öğrenmek istemiyorum... Sınıfta kalmaya razıyım. İçimde sana kalan, kalmayan, acıyan, sancıtan, içimi sızım sızım sızlatan her şeyi haykırıyorum, hiçbir zaman da sana yalan söylemeyi beceremeyeceğim... Hiçbir zaman beceremeyeceğim içime atmayı. Gözyaşlarım boğmuyor beni, çünkü sen gözyaşlarımın içime akmasına izin vermiyorsun. Cankurtaranım, hayat ışığım ömrümün tek dostusun. Boynum kıldan ince yüreğinin karşısında. Öyle güzel bir yüreğin var ki, ben hiç bir zaman öğrenemeyeceğim yüreğin olmadan nasıl yaşanır. Sensiz kalmamak için tüm çabam. Yüreğim, yüreğiniz, sadece bir organ. Yüreğim, yüreğiniz, kan pompalayan bir makina sadece. Yüreğimi diğerlerinden farklı kılan tek şey senin yüreğin. Yüreğine iyi bak olur mu? Ben onsuz yaşamayı hiç öğrenemeyeceğim... Ben bu derste tembel bir öğrenciyim...

KAPILAR

Kolaydı öfkeyle kapıları yüzüne kapatmak
Kapılara vuruşunu duymamak
Kapıların ardındaki çığlıklarına kulak tıkamak
Öfke en son kapatılacak kapıyı
İlk önce kapattırır insana
Şimdi bana öfkemin duyurmadığı sesine hasret
Kulağım kapıda bekliyorum
Ses seda yok…

Kalp Masalları

Elif Kahraman

"Bu hayattaki varlığıma
bir anlam yüklenme çabalarına inat gülüyorum.
Güldüğümde, dünya katlanabilir bir cehennem oluyor,
ateşi daha az yakıyor canımı."

✿✿✿

"Unutmak diye bir şey yok.
Hiç olmamış gibi yaşanmaz. Aşk gibi büyük bir yarayı,
zaman bile söküp çıkaramaz içimizden.
Zaman, yaşamamız için sebepler getirir bize o kadar.
Unutturmaz.
Unutmak yok."

www.tilkikitap.com
TilkiKitap
TilkiKitap

www.tilkimagaza.com
Online kitap satış sitesi.

ISBN: 978-605-5045-46-3
9 786055 045463

Elif Kahraman /// Kalp Masalları